

μνήσεις εὐχαρίστους, χρυσᾶς ἀναμνήσεις, τὰς ὁποίας κατέπειρεν ἀπο τριῶν ἤδη μηνῶν καθ' ἡμέραν μετὰ τοῦ ἀνδρός της. Τοῦ ἀνδρός της, ὁ ὁποῖος ἀκόμη δὲν εἶχεν ἐπιστρέψῃ ἀπὸ τὸν μύλον! Καὶ αἰφνης ἀνησυχία κατέλαβε τὴν Σμάλτω εἰς τὴν ἀναμνήσιν αὐτὴν, φόβος τὴν κετεκυρίευσε περὶ τοῦ Στάθου, περὶ τῆς ζωῆς του, τὴν ὁποίαν ἐφαντάζετο κινδυνεύουσαν καὶ οἶκτος ἄμετρος διὰ τὸν ἀδικημένον. . . . Ἐνῶ οὗτος ἔπρεχε κοπιᾶζων εἰς τὸν μύλον ἵνα τῆς φέρῃ ἄρτον, νὰ τρώγῃ ἀνέτως, αὐτὴ κατεπρόδιδε τὴν συζυγικὴν τιμὴν του, ὑπὸ ἄλλου ἐναγκαλιζομένη. Καὶ πόθος ἄμετρος, ἀγάπη μεγάλη, κατεπλημμύρει ἤδη τὴν καρδίαν της διὰ τὸν Στάθου. Ἐνόμιζε τώρα ὅτι ἐκεῖ ὅπου ἤγγισαν τὰ χεῖλη τοῦ Μήτρου, τὰ λιπαρὰ καὶ γλοιώδη ὡς σάπων, ὑπῆρχεν ἀντραξ ἀνημμένος, ὁ ὁποῖος τὴν κατέκαιεν· ἤσθάνετο ἐπὶ τοῦ σώματός της τὴν παράφορον πῆσιν του καὶ ἀνεκίνοι τοὺς ὤμους καὶ ἐθρύπτετο ἐντὸς τῶν ἐνδυμάτων, θέλουσα εἰ δυνατὸν ν' ἀποτινάξῃ τὸν ἐναγκαλισμὸν ἢ ἐκείνον, τὸν ἄνομον. Τὸ ἐγνώριζε πολὺ καλὰ ἡ Σμάλτω. Ἀφ' ἧς ὥρας ὁ ἱερεὺς πρὸ τοῦ βωμοῦ ἦνωσε τὰς χεῖράς των, ψάλλων τὸ *Ἡσαία χόρευε*, ἂν καὶ δὲν ἐννοεῖ τὰς λέξεις, ἤξευρεν ὅμως ὅτι αὐτὴ ἦτο τοῦ Στάθου, εἰς αὐτὸν ἀνῆκεν ἡ ψυχὴ καὶ τὸ σῶμά της, πᾶσα σκέψις της καὶ πᾶσα ὑποταγὴ.

— "Ὁλα! ἐψιθύριζεν ἀπὸ ὥρας εἰς ὥραν.

Ἡ λυγερὴ ἔνεκεν τῆς ἐσωτερικῆς της πάλης δὲν ἤσθάνετο καθόλου ὀρεξίν νὰ φάγῃ. Ἐβριψε λοιπὸν τὰς στρωμνὰς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καὶ ἠπλώθη ὅπως κοιμηθῆ. Ἀφῆκεν ὅμως ἐπὶ τῆς στρωμνῆς ἀρκετὸν διὰ τὸν Στάθου χῶρον καὶ τὸ προσκέφαλόν του, μετὰ τὴν μεταξωτὴν προσκεφαλάδα, τὸ ἀνακαλοῦν τὸσας ἀναμνήσεις τῆς πρώτης ἐβδομάδος τοῦ γάμου της. Μετάξαν ἡ Σμάλτω δὲν εἶχεν ἐν τῇ καλύβῃ της, διότι οὔτε χῶρον οὔτε κaireν ἔχουν νὰ καλλιεργήσουν αὐτὴν αἱ βλαχοπούλαι εἰς τὰ γρέκια των. Ἀλλὰ τὰς παραμονὰς τοῦ γάμου ἵνα τὴν περιποιηθῆ ἢ ἀδελφῇ τοῦ Στάθου ἔστειλεν εἰς αὐτὴν δύο μεταξωτὰς προσκεφαλάδας καὶ μετὰ αὐτὰς ἐστόλισε τὴν πτωχὴν προῖκα της, αὐτὰς ἐκράτει ἐπὶ τοῦ κανίστρου ὑψηλὰ ἐπιδεικτικῶς νέος τις ἐκ τῶν συμπεθερῶν, εἰς αὐτὸ ἐπάνω τὸ προσκέφαλον ἐκάθησεν ἐντὸς οἰκίσκου, ὅτε τὴν ἔφερον νύμφην καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἔκλινε τὴν κεφαλὴν δειλὴ τὴν πρώτην νύκτα καθ' ἣν ἐκοιμᾶτο μετ' ἀνδρός. Ἡδη εἰς τὴν θεῶν αὐτοῦ ἀναμνήσεις καὶ πόθοι ἐγεννήθησαν ἐν αὐτῇ καὶ τὴν κατεκυρίευσαν. Ναι, τὸν ἡγάπα τὸν Στάθου· ὠρέγετο ἀκράτητος τὴν βάνουσον ζωὴν του, τὸ ἄτομόν του, τὸ ἐργατικόν, ἀνεγνώριζεν ὅτι δι' αὐτὸν καὶ μόνον ἐγεννήθη, εἰς αὐτὸν ἔπρεπε . . . ἔπειτα αὐτὸς ἦτο καὶ τῆς τύχης της! Καὶ ὑπέσχετο ἡ λυγερὴ πάν-

τοτε εἰς τὸ μέλλον νὰ τῷ ἦναι ἀφωσιωμένη καὶ καθόλου δούλη του, νὰ μὴ θέλῃ τίποτε χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ αὐτός. Προσετίθετο δ' ἐπὶ τοῦ προσκεφαλοῦ του, τείνουσα εἰς ἐναγκαλισμὸν, ἀναζητοῦσα αὐτὸν καὶ ποθοῦσα, ἀναπηδῶσα εἰς τὸν ἐλάχιστον κρότον τὸν ὁποῖον ἤκουε τυχὸν εἰς τὴν αὐλὴν, ἐτοίμη ν' ἀνοίξῃ τὴν θύραν, ἵνα τὸν δεχθῆ. . .

(Ἔπεται τὸ τέλος). ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΑΡΚΑΒΙΤΣΙΔΗΣ.

ἩΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ

ΑΡΡΑΒΩΝ ΚΑΙ ΓΑΜΟΣ ΕΝ ΙΚΟΝΙΩ

Ἐν τῷ Ἰκονίῳ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας (τανῦν τουριστι *Κόνια*) κατῴκουν ἑκαταχαι καὶ Ἑλληνας. Βραδύτερον δὲ ἡ πόλις αὕτη ἐγένετο καὶ πρωτεύουσα τῶν Σελδζουκιδῶν καὶ τῶν Τούρκων, διατηρεῖ ὅμως καὶ μέχρι τοῦ νῦν οὐκ ὀλίγα προνόμια, ἐν οἷς καὶ τὸ ἐξαιρετικὸν δικαίωμα τῆς περιζώσεως τοῦ ζίφους τῷ Σουλτάνῳ ὑπὸ τῆς αὐτοῦ μέγα ἰσχυροῦσης οἰκογενείας τῶν *Μουλλᾶ - Χουγκιάρογλου* (1). Ἐπὶ τῆς Τουρκοκρατίας καὶ οἱ ἐν Ἰκονίῳ Ἑλληνας ὑπέστησαν τὴν τύχην τῶν λοιπῶν ὁμοειθῶν αὐτῶν, ἦτοι, σὺν ἄλλοις οὐκ ὀλίγοις δεινοῖς, καὶ τὴν μητρικὴν αὐτῶν ἐλληνικὴν γλῶσσαν ἀπέβλασαν, ἀναγκασθέντες νὰ ἀποδεχθῶσι τὴν τῶν κρατούντων, ταύτην δὲ καὶ μέχρι τῆς σήμερον νὰ διατηρῶσι, διότι τὸ ἐν Ἰκονίῳ κατὰ τὸ 1871—1872 συσταθὲν ἐλληνικὸν σχολεῖον ὀλίγον μόνον ἠδυνήθη νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν παλινδστησιν τῆς πατρῆου γλώσσης.

Ἐν τούτοις ἦθη καὶ ἔθιμα οὐχὶ ἀνάξια λόγου διεσώθησαν ἀπὸ τοῦ φοβεροῦ ἐκείνου κλύδωνος· θέλοντες δὲ νὰ περισώσωμέν τινα τῶν ναυαγίων τούτων, ἀναγράφομεν συντόμως ἐνταῦθα τὰ κατὰ τὸν ἀρραβῶνα καὶ τὸν γάμον *παρὰ τῇ ἐλληνικῇ* ἐκείνη κοινότητι.

.

"Ὅταν ὁ νέος φθάσῃ εἰς ἡλικίαν, ἦτοι ὅταν παρακάμψῃ τὸ εὐελπι ἀκρωτήριον τῶν 17 ἐτῶν, θεωρεῖται πλέον ὄριμος γάμου, ἄρχονται δὲ οἱ γονεῖς ἢ οἱ στενωτέρου συγγενεῖς μεριμνῶντες περὶ ἐγκαίρου ἀποκαταστάσεως. Ἀποστέλλεται εἰς τὴν ξένην ὁ παῖς ἐν ἡλικίᾳ 12—13 ἐτῶν μετὰ τοῦ πατρός, ἀδελφοῦ ἢ τινος τῶν θείων αὐτοῦ ἵνα μάθῃ τέχνην τινὰ καὶ κερδήσῃ ὀλίγα χρήματα, μετὰ τινὰ δ' ἔτη, ἐπιστρέφων εἰς τὴν γενέτειραν, νυμφεύεται. Οἱ γονεῖς, ἢ, τούτων τυχὸν προαποθανόντων, οἱ συγγενεῖς, διαρκούσης

(1) Ὁ νῦν ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας, ἐδρεῶν ἐν τῷ διαστήμῳ *Τεχκέ* (Μονῆ) τῶν *Δερβίς - Τσελεμπῆ* ἢ *Μουλλᾶ - Χουγκιάρογλου*, καλεῖται *Ἀβδούλ-Βαχίτ*, ἐσχάτως δὲ καὶ τὴν Κωνσταντινούπολιν ἐπισκέψατο, τυχὸν μεγάλου, ὡς εἰκός, τιμῶν παρὰ τοῦ Σουλτάνου Χαμὴτ Β'.

τῆς ἀποδημίας τοῦ νέου, συσκέπτονται περὶ τοῦ ἀρμοδίου προσώπου, ὅπερ καθ' ἑαυτοὺς προορίζουσι διὰ τὸν ἐπίδοξον γαμβρόν, παρακολουθῶντες μακρόθεν τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ὑποψηφίου νύμφης.

Ἡ γνώμη τοῦ νέου οὐδόλως λαμβάνεται ὑπ' ὄψει, διότι οὗτος, κατὰ τὰ παραδεδεγμένα, ὀφείλει μετ' εὐχαριστήσεως καὶ εὐγνωμοσύνης ἔτι νὰ ὑποκύψῃ εἰς τὴν θέλησιν τῶν ἑαυτοῦ γονέων καὶ ἄνευ ἀντιλογίας νὰ ἀποδεχθῇ τὰ αὐτοῖς δόξαντα. Μόνον, ἐὰν ὁ νέος ἀνήκῃ εἰς οἰκογένειαν εὐποροῦσαν καὶ ἦναι οἰκονομικῶς ἀνεξάρτητος, βολιδοσκοπεῖται πως ἡ γνώμη αὐτοῦ περὶ τῆς κόρης, ἣν ἐξέλεξαν δι' αὐτόν.

Τῆς ἀποφάσεως ληφθείσης, ἀποστέλλεται γραῖά τις, ἥτις πλαγιῶς πως ἀγγέλλει τοῖς γονεῦσι τῆς κόρης, ἐν *παρτελεῖ ἀγνοία καὶ ταύτης*, ὅτι εὖρε, χάριτι *θεία*, διὰ τὴν θυγατέρα αὐτῶν *Τάδε τὸν ἄξιον, τὸν . . . τὸν . . .* κτλ. υἱὸν τοῦ *Δεῖνα*. Οἱ γονεῖς τῆς κόρης καλοῦσιν ἀμέσως οἰκογενειακὸν συμβούλιον καὶ ἀνακοινοῦσι τὴν πρότασιν τῆς γραΐας. Ἐὰν τὸ ἀποτέλεσμα ἦναι εὐνοϊκόν, — καὶ τοιοῦτο συνήθως εἶναι —, καλεῖται ἡ προμνήστρια καὶ λέγουσιν αὐτῇ:

— "Ἄν ἦναι μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ἡμπορεῖ νὰ γείνη.

Παρέρχονται ἡμέραι τινές, καθ' ἃς οὐδὲν μὲν ἐπισήμως ἀνταλλάσσεται, ἀλλ' ἐξετάζονται ἐπιμελέστερον τὰ κατὰ τὴν νύμφην καὶ τὸν νυμφίον ἐκατέρωθεν. Οὕτως, συγγενεῖς τῆς κόρης σχετίζονται στενωτέρου μετὰ τοῦ νέου, συζητοῦσι διάφορα κοινωνικὰ θέματα, ἐξετάζουσι τὰς ἰδέας αὐτοῦ καὶ προσπαθοῦσιν ἐπιτηδεῖως νὰ ἐρευνήσωσι λεπτομερέστερον τὰ κατὰ τὸν πρότερον αὐτοῦ βίον, καὶ πρὸ πάντων ἂν ἦναι προσβεβλημένος ὑπὸ τινος τῶν ἀσθενειῶν, δι' ὧν συνήθως φιλοδωρεῖ τὴν νεολαίαν ἢ ἐν τῇ ξένῃ μακρὰ διαμονή. Οἱ δὲ γονεῖς, καὶ πρὸ πάντων αἱ ἀδελφαὶ ἢ αἱ ἐξαδέλφαι ἢ ἄλλη τις ἐμπιστος συγγενής, ἐξετάζουσι τὴν νέαν ἂν καὶ σωματικῶς εὐεκτή. Ὅθεν διοργανίζουσι διαφόρους διασκεδάσεις, ὧν μετέχει καὶ ἡ ὑποψήφιος, καὶ ἐξετάζονται μετὰ πολλῆς τῆς φροντίδος τὰ κατ' αὐτήν. Ἀλλὰ κυρίως ἐν τῷ λουτρῷ γίνεται σωματικῆ, ὡς εἰπεῖν, ἔρευνα καὶ ἀκριβῆς τῆς νέας ἐξέτασις. Μετὰ τὴν λήξιν τῶν προκαταρκτικῶν τούτων ἐργασιῶν, κλίτεται, ἐννοεῖται οἰκοθεν, ἀρμοδίως γνωρίζονται εἰς ἐκάτερα τὰ μέρη, οἱ γονεῖς τοῦ νέου διὰ τῆς εἰρημένης γραφῆς ζητοῦσιν ἐπισήμως ἀπάντησιν παρὰ τῶν γονέων τῆς κόρης. Ἐὰν καὶ οὗτοι ἦναι εὐχαριστημένοι ἐκ τῶν ἐρευνῶν αὐτῶν, φιλοδωροῦσι τὴν γραῖαν διὰ τὸν κόπον αὐτῆς καὶ ἀποστέλλουσιν ἕτερα δῶρα διὰ τὸν γαμβρόν, τοὺς γονεῖς καὶ τὰς ἀδελφάς αὐτοῦ. Εἶτα ἄρχονται αἱ διαπραγματεύσεις.

Μετὰ τινὰς δὲ ἡμέρας ἀποστέλλεται καὶ σημεῖσις τῆς προκῆς τῆς κόρης.

"Ὅταν καὶ τὸ ζήτημα τοῦτο αἰσίως λυθῇ, ἀναγγέλλονται αἱ ληφθείσαι ἀποφάσεις ἀμφοτέρων τῶν οἰκογενειακῶν συμβουλιῶν τοῖς ἀμέσως ἐνδιαφερομένοις καὶ μετὰ τὴν ἀνταλλαγὴν εἰθισμένων τινῶν δῶρων προσδιρίζεται ἡ ἡμέρα τοῦ ἀρραβῶτος, προσκαλεῖται ὁ ἐφημέριος εἰς τὴν οἰκίαν συνήθως τῆς νέας, ἀναγινώσκονται αἱ ἐπὶ τούτῳ τεταγμένοι εὐχαὶ τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης διατελοῦσι μεμνηστευμένοι.

* *

Παρὰ πᾶσιν ἀνεξαιρέτως τοῖς ἐν Μικρῇ Ἀσίᾳ Ἕλλησι κεῖται συνήθεια, ἴσως ἄγνωστος τοῖς ἐν ἄλλαις χώραις ὁμοθεσίαις ἡμῶν. Μετὰ τὸν ἀρραβῶνα ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ δύναται ὁ μνηστήρ νὰ συναντηθῇ μετὰ τῆς μνηστῆς αὐτοῦ. Πᾶσαν προφύλαξιν λαμβάνει αὐτὴ ὅπως κρύπτηται ἀπὸ ἐκείνου ἐμφανισθέντος ποῦ. Πλὴν, ἐὰν, διαρκούσης τῆς μνηστείας, ἔλθῃ μετὰ τῶν γονέων αὐτοῦ πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν τῆς νύμφης, αὐτὴ ὑποχρεοῦται νὰ παρουσιασθῇ ὅπως τελεσθῶσι τὰ τοῦ ἐθιμοῦτοῦ *χειροφιλήματος*.

Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι τὸ ἐθιμον ἡμῶν τοῦτο θὰ θεωρηθῇ ὑπὸ πολλῶν μόνον οὐχὶ βάρβαρον, ἀλλ' ἐν τούτοις οὐ μόνον οὐδὲν κακὸν ἐκ τούτου προκύπτει, ἀλλ' ἀπ' ἐναντίας καὶ ὠφέλεια προσγίνεται ἀνυπολόγιστος, ἐὰν λάβῃ τις ὑπ' ὄψει τὸ λίαν νεαρόν καὶ ἀπερίσκεπτον τῶν μελλονύμφων καὶ τὴν ἀτελεῆ ἀνάπτυξιν τῆς κοινωνίας, ἐν ἣ ἴσως. Ἐν τῇ Μικρῇ Ἀσίᾳ σπανιώτατα συμβαίνει νὰ χωρισθῶσιν οἱ νέοι μετὰ τὸν ἀρραβῶνα, οὐδέποτε δὲ σχεδὸν μετὰ τὸν γάμον.

* *

Πλὴν ὅμως τούτου ὑπάρχει καὶ ἄλλο εἶδος μνηστείας παρὰ ταῖς ἑλληνικαῖς κοινότησι τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἴσως ἔτι παράδοξον. Οἱ γονεῖς μνηστεύουσιν ἐν ἡλικίᾳ λίαν τρυφερᾶ, ἀπὸ 2—3 ἐτῶν, τὰ ἑαυτῶν τέκνα, ἅτινα μέχρι τῆς νομίμου πολλάκις ἡλικίας ἀγνοοῦσι τὴν ἑαυτῶν μνηστείαν. Τοῦτο γίνεται μόνον ἢ διὰ προαποτυχόν, ἔνεκεν ἐπισυμβάντος θανάτου ἢ καὶ ἄλλης τινὸς ἀτυχίας, συνοικέσιον, ἢ καὶ χάριν διαφόρων ὑποχρεώσεων τῶν συνδεομένων οἰκογενειῶν, καὶ διὰ στενὴν φιλίαν τῶν γονέων τῶν μικροσκοπικῶν μελλονύμφων.

* *

Μετὰ παρέλευσιν χρονικοῦ τινος διαστήματος, συνήθως τριμήνου ἢ ἐξαμήνου, καθ' ὃ συνεχῶς ἀνταλλάσσονται δῶρα μεταξὺ τῶν δύο οἰκιῶν, προσδιρίζεται κοινῇ συναινέσει ἡ ἡμέρα τῆς στεφανώσεως καὶ παρασκευάζονται ἀμφοτέρωθεν διὰ τὰς ἐορτὰς τοῦ γάμου. Προσκαλοῦνται οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι τῶν οἰκογενειῶν, ἄρχεται ὁ γάμος ἀπὸ τῆς ἐσπέρας τῆς Πέμπτης καὶ διαρ-

καὶ μέχρι τῆς Κυριακῆς, διακοπτόμενος μόνον κατὰ τὴν ὥραν τῆς λειτουργίας, μεθ' ἣν τελείται, πάντοτε ἐν τῷ ναῷ, ἢ στεφάνωσις. Κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας αἱ οἰκίαι τοῦ τε γαμβροῦ καὶ τῆς νύμφης εἶναι προσिताὶ πᾶσι διασκεδάζουσι δὲ οἱ προσκεκλημένοι τρώγοντες, πίνοντες, ἄδοντες μόνον τουρκικὰ ἄσματα καὶ χορεύοντες τοὺς ἐγχωρίους χορούς, τοὺς καὶ ἀλλαγῶν συνήθεις, τὸν συρτὸν κτλ., πλὴν τῶν εὐρωπαϊκῶν οὖς ἀγνοοῦσιν. Ἄλλ' ὁ κυριώτερος καὶ ὁ μᾶλλον τοπικὸν χαρακτήρα κεκτημένος χορὸς εἶναι ἐκεῖνος, ὃν ὀρχεῖται πρῶτον ἡ μήτηρ τοῦ γαμβροῦ καὶ κατόπιν ἡ νύμφη καὶ αἱ ἄλλαι γυναῖκες, ὧν οἱ ἀνδρες εὐρίσκονται παρόντες ἐν τῷ γάμῳ, χορεύομενος διὰ κοχλιαρίων ξυλίνων, ἅτινα ἐπιχαρίτως καὶ μετὰ μέλους κροτοῦσι, συμφώνως πρὸς τὸν ἦχον τῶν μουσικῶν ὀργάνων, τῶν σείστρων (δέφ), τῶν σακτουρίων, τῶν σὰζ κτλ.

Αἱ εἰς τὸν γάμον προσκεκλημέναι γυναῖκες ἐν ἀμφοτέροις ταῖς οἰκίαις διασκεδάζουσι ἐν χωριστῷ διαμερίσματι, ἔνθα προσφέρεται αὐταῖς ῥακὶ καὶ καπνός, ὧν τὴν χρῆσιν ἀριστα γινώσκουσι ἰδίᾳ αἱ γυναῖκες τοῦ Ἰονίου, παρ' αἷς θεωρεῖται ἀνεπίδεκτος πολιτισμοῦ ἢ μὴ ῥακοποτοῦσα καὶ καπνίζουσα γυνή. Πᾶσαι αἱ παρθενοῦσαι, εἰς τὸ διαμέρισμα τῶν γυναικῶν εἰσερχόμεναι, ὀφείλουσι νὰ ἀσπασθῶσι τὴν δεξιὰν ἀπασῶν τῶν καθημένων, ἀρχόμεναι ἀπὸ τῆς πρεσβυτέρας, ὡς σεβασμιωτέρας, ἢ ὅμως μετὰ μεγάλης δυσκολίας εὐρίσκουσι, διότι, ὡς γνωστόν, οὐδεμία γυνή εἶναι πρεσβυτέρα, ἀλλ' εὐτυχῶς πάντοτε εὐρίσκεται εὐσπλαγχνος δέσποινα, ἥτις, ἐξ οἴκτου πρὸς τὰ ἀτυχῆ ὀμόφυλα, ὑποχωρεῖ καὶ ἐν μέσῳ γελώτων καὶ θυμηθίας περατοῦται ἡ βάσανος τῆς ἀναμενούσης κόρης καὶ τελείται τὸ ἀπαραίτητον ἔθιμον τοῦ χειροφιλήματος.

Καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦτο τῶν ἑορτῶν αἱ τράπεζαι εἶναι διηλεκτῶς πλήρεις ἐδεσμάτων, ἀφ' ὧν ἐσθίουσιν οἱ βουλόμενοι καθ' οἷαν δὴ ποτε ὥραν. Καὶ ταῦτα μὲν γίνονται μέχρι τῆς πρῶτης τῆς Κυριακῆς. Ἄλλ' ἐπὶ τῇ πρώτῃ ἀλεκτοροφωνίᾳ καὶ τῷ πρώτῳ ἀκούσματι τοῦ ἑωθινοῦ τῆς ἐκκλησίας κώδωνος καταπαύει πᾶς ὄθρυος, σθένεται πᾶς γέλως, καὶ σιγῇ βαθεῖα διαδέχεται αὐτούς. Πάντες ἐτοιμάζονται ἵνα μεταβῶσιν εἰς τὸν ναόν. Εὐρίζεται ὁ γαμβρὸς καὶ καλλωπίζεται ἡ νύμφη. Λήγει ἡ ἀκολουθία τῆς λειτουργίας καὶ εἰσέρχεται μετὰ τῆς συνοδίας αὐτοῦ ὁ γαμβρὸς εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ μετ' ὀλίγον ὀδηγεῖται καὶ ἡ νύμφη. Ἀναγινώσκονται, χάριν πολυτελείας, ἐνίοτε καὶ τινες ἐκ τῶν εὐχῶν τουρκιστί, αἱ περιέχουσαι τὰς πρὸς τοὺς εἰς γάμου κοινωνίαν ἐρχομένους παραινέσεις τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἐκεῖθεν, ἐν μέσῳ χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως, ὀδηγοῦνται οἱ νεόνυμφοι εἰς τὴν

οἰκίαν τοῦ γαμβροῦ. Ἡ νύμφη, γονυπετοῦσα, ἀσπάζεται τὴν φλιάν τῆς οἰκίας, εἰς ἣν εἰσέρχεται, θραύει ἐπὶ τοῦ ἐπιστηλίου καρπὸν ροῖας, ὡς σύμβολον εὐτυχίας, καὶ οἱ συγγενεῖς τοῦ ἀνδρὸς ρίπτουσι διὰ τοὺς παῖδας κεραμίτια χάλκινα καὶ ἀργυρᾶ καὶ διὰ κριθῆς δὲ ἡ σίτου προσέτι ραίνουσι τὴν νύμφην, ὡς συμβόλου τῆς ἀφθονίας. Καὶ ἐπαναλαμβάνονται αὖθις αἱ ἑορταὶ κτλ. μέχρι τῆς ἐσπέρας τῆς Κυριακῆς, ὅποτε διασκορπίζονται πάντες οἱ κεκλημένοι καὶ φίλοι, τὴν τρικυμίαν διαδέχεται γαλήνη, μένουσι δὲ ὀλίγοι ἐκ τῶν στενωτέρων συγγενῶν τοῦ γαμβροῦ περὶ τοὺς νεόνυμφοις, δι' οὓς ἡ ἀνατέλλουσα Δευτέρα ἀποτελεῖ νέαν ἀφετηρίαν ὅλως νέου βίου.

IOAKIM BALABANH

ΠΕΡΙ ΤΗΝ ΓΗΝ

* * * Ὁ κ. Φερράρης υἱὸς τῆς ἐσχάτης ἀποθανούσης ἐν Παρίσις δουκίσσης Γαλλίερα, τῆς ἐπὶ ἀγαθοεργίαις ἐξόχου γυναικός, εἶνε ὁ μανιωδέστερος συλλεκτηὶς γραμματοσήμων, ἐπὶ τούτῳ καὶ μόνῳ διάσημος ἀνα τὸν κόσμον ὅλον. Ἴνα ἀποκτήσῃ ἐν καὶ μόνον σπάνιον γραμματόσημον ἠλλείπον ἐκ τῆς συλλογῆς του ὁ κ. Φερράρης οὐχὶ ἅπαξ ἠγόρασεν ὀλοκλήρους συλλογὰς ἀντὶ 15 καὶ 20 χιλιάδων φράγκων, πολλάκις δὲ ἔκαμε καὶ ταξείδια μακρυνὰ καὶ δαπανηρὰ μόνον πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον. Οὕτω καταρτισθεῖσα ἡ συλλογὴ αὐτοῦ στοιχίζει πλέον τῶν 2 ἑκατομμυρίων φράγκων, ἔχει δὲ πραγματικὴν ἀξίαν τοὐλάχιστον 500 χιλιάδων φράγκων. Ἡ συλλογὴ αὕτη εἶνε ἡ πλουσιωτέρα τῶν ὑπαρχουσῶν, πληροὶ δὲ ὀλόκληρον διαμέρισμα τοῦ μεγάρου, ἐν ᾧ κατοικεῖ ὁ ἑκατομμυριούχος ἰδιοκτήτης, διατηρῶν χάριν αὐτῆς ἰδιαιτερον προσωπικὸν γραφεῖον. Ὁ κ. Φερράρης πρὸς τοῖς ἄλλοις εἶνε καὶ τὸσον ζηλότυπος, ὥστε δὲν ἐπιτρέπει εἰς οὐδένα τὴν θέαν τῶν γραμματοσήμων του.

* * * Ἡ πρεσβυτέρα γυνὴ τῆς Βιέννης ἔχει ἡλικίαν 113 ἐτῶν. Εἶνε πτωχοτάτη καὶ κατοικεῖ ἐν τινι προαστείῳ, συνοικεῖ δὲ μετὰ τῆς θυγατρὸς τῆς ἐχούσης ἡλικίαν 70 ἐτῶν ἐγεννήθη τὴν 24 νοεμβρίου 1775, συντηρεῖται δὲ νῦν ἐκ τῶν βοηθημάτων ἅτινα παρέχουσιν εἰς αὐτὴν κατ' ἔτος ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῶν Χριστουγέννων πολλοὶ φιλάνθρωποι.

* * * Ὅποσος ὄγκος! Κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος αἱ ἀνὰ τὴν ὑφήλιον ἐκδιδόμεναι ἐφημερίδες κατηνάλωσαν χάρτην τυπογραφικὸν θέρους πλέον τῶν χιλίων ἑκατομμυρίων χιλιογράμμων!

* * * Ὅχι μόνον ἰατροί, ὄχι μόνον δικηγόροι, ἀλλὰ καὶ... πλοῖαρχοι. Δύο γυναῖκες ἐξετασθεῖσαι ἐσχάτως ἐν Νέᾳ Ἰόρκῃ κατὰ τὰ νενομισμένα, ἔλαβον πτυχίον πλοῖαρχου!

* * * Ἐν τῷ δικαστηρίῳ τοῦ Βυρτζβούργου ὑπάρχει ἀπὸ 300 ἐτῶν δίκη ἐκκρεμῆς μεταξύ τῶν τεσσάρων κλάδων εὐγενούς οἰκογενείας περὶ τινος δάσους ἀξίας ἐνὸς ἑκατομμυρίου δραχμῶν. Ἡ δίκη ἐπρόκειτο νὰ συζητηθῇ κατ' αὐτάς, ἀλλ' ἀνεβλήθη πάλιν ἐπὶ ἔν ἔτος.

* * * Ἡ μέχρι τοῦδε κατασκευασθεῖσα μεγαλητέρα κεφαλή τυροῦ εἶνε θεβαίως ἡ πρό τινός ἐκτεθεισα εἰς θέαν ἐν Λονδίῳ. Εἶχε βάρος 53 χιλιάδων λιτρῶν καὶ κατασκευασθῆ ἐκ τοῦ γάλακτος 4260 ἀγελάδων.